

- скорочення очікуваної тривалості життя населення України. внаслідок чого розрив з середньоєвропейськими показниками становить понад 6 років, а з показниками країн Європейського Союзу (ЄС) - понад 10 років:

- високі показники загальної смертності населення, які вдвічі перевищують показники країн ЄС, а показники смертності населення у працездатному віці - в 2-4 рази:

- різке вираження феномена чоловічої «надсмертності», коли смертність чоловіків в середній віковій категорії (25-44 роки) майже в 4 рази перевищує таку серед жінок аналогічного віку:

- один з найвищих в Європейському регіоні рівень природного убутку населення, що веде до депопуляції населення швидкими темпами:

- стрімке старіння населення, яскраво регресивний характер відтворення населення, коли частка осіб старших вікових груп значно перевищує таку серед 0-15-річних:

- високий рівень загальної захворюваності населення на тлі значного поширення факторів ризику захворювань:

- яскраво виражена нерівність в питаннях надання медичної допомоги, що проявляється в різних відмінностях показників захворюваності забезпечених і малозабезпечених груп населення при високій питомій вазі бідного населення:

- надмірні особисті витрати населення на отримання медичних послуг (40% від загального обсягу фінансування):

- існування неформальних (тіньових) платежів населення за медичні послуги (10% від загального обсягу фінансування).[3]

Погіршення стану здоров'я населення призводить до об'єктивного зростання потреб в медичній допомозі, які існуюча система охорони здоров'я задовольнити не в змозі, що негативно позначається на трудових ресурсах потенціалі України.

Отже, добробут та рівень будь-якого суспільства прямо та опосередковано залежить від стану здоров'я населення. Здоров'я є одним з найважливіших інтегрованих показників соціально-економічного, економічного стану суспільства.

Список використаних джерел:

1. Основи законодавства України про охорону здоров'я : Закон України від 19 листопада 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1993. - № 4.- Ст.19.

2. Лехан В.М. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я: український вимір / В.М. Лехан, Г.О. Слабкий, М.В. Шевченко. –К. .2009. – 34 с.

3. Методичні рекомендації стосовно розробки місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування планів заходів щодо спеціалізації закладів охорони здоров'я, оптимізації їх здоров'я, оптимізації їх мережі та створення об'єднань таких закладів, зокрема міжрайонних /за ред. Г. О. Слабкого. – К., 2010.- 23с.

Забезпечення законності в діяльності публічної адміністрації

Городницький П.С., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук *Галай В.О.*

На сучасному етапі розвитку Української держави одним із пріоритетних завдань її розвитку та становлення є забезпечення законності в суспільних відносинах [1].

У цьому контексті важливим є питання забезпечення законності в діяльності публічної адміністрації, оскільки така діяльність безпосередньо пов'язана з забезпеченням реалізації законодавчо визначених прав, свобод та законних інтересів учасників суспільних відносин, а сама законність є основою існування будь-якої демократичної держави та невід'ємною складовою діяльності публічної адміністрації.

Проблемам забезпечення законності в діяльності публічної адміністрації присвятили свої праці В. Б. Авер'янов, В.М. Гарашук, О. Ф. Андрійко, О. П. Нагорний, О. М. Музичук та інші.

Законність – режим (стан) відповідності дій, поведінки, діяльності посадових осіб, громадян та юридичних осіб законам і підзаконним нормативно-правовим актам держави, який утворюється в результаті неухильного додержання останніх усіма суб'єктами права [2, с.127].

Під терміном «публічна адміністрація» В. Б. Авер'янов пропонує розуміти сукупність органів виконавчої влади та органів виконавчого самоврядування, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції [3, с.117].

Шляхом інтеграції цих двох понять, можна дійти висновку, що законність діяльності публічної адміністрації – це режим функціонування органів публічної адміністрації, під час якого вони не лише вимагають від фізичних та юридичних осіб безумовного виконання норм та вимог чинного законодавства, а й самі неухильно їх дотримуються (виконують), відповідним чином реагують на їх порушення, забезпечують відновлення порушених прав.

Дотримання законності і дисципліни в публічному адмініструванні забезпечується за рахунок дієвості правового механізму, що складається з організаційно-структурних формувань та організаційно-правових методів. Такі організаційно-правові методи в теорії правової науки прийнято називати способами забезпечення законності, серед яких вирізняють: контроль; нагляд; звернення громадян [4].

Контрольна діяльність здійснюється шляхом перевірок, планових і позапланових ревізій, обстежень, витребування звітів, проведення рейдів, оглядів тощо. Залежно від належності суб'єкта до державних або громадських структур виділяють:

1) державний контроль – це одна з функцій публічного управління, що полягає в оцінюванні правомірності діяльності об'єкта контролю та здійснюється відповідними органами публічної адміністрації (посадовими особами) [5, с.195].

До державного контролю слід віднести: президентський контроль, парламентський контроль, контроль з боку органів виконавчої влади та судовий контроль.

2) громадський контроль – це контроль, який здійснюється громадськими організаціями чи окремими громадянами (органи місцевого самоврядування, об'єднання громадян, професійні спілки, засоби масової інформації).

С. Г. Стеценко під наглядом розуміє організаційно-правовий спосіб забезпечення законності, що характеризується виявленням і

попередженням правопорушень стосовно організаційно не підпорядкованих об'єктів [5, с.193].

Нагляд як спосіб забезпечення законності діяльності публічної адміністрації поділяється на:

1) адміністративний нагляд – це спосіб забезпечення законності в публічному адмініструванні, який здійснюється спеціальними суб'єктами публічної адміністрації щодо організаційно не підпорядкованих об'єктів (державний санітарно-епідемічний нагляд, державний нагляд за безпекою дорожнього руху, адміністративний нагляд за особами, звільненими з місць позбавлення волі).

2) прокурорський нагляд – це спосіб забезпечення законності в діяльності публічної адміністрації, який здійснюється під час виконання функцій прокурора за рахунок застосування останнім актів прокурорського реагування.

Останній організаційно-правовий спосіб забезпечення законності характеризується правом громадян України звернутися до органів державної влади, місцевого самоврядування, об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій незалежно від форм власності, засобів масової інформації, посадових осіб відповідно до їхніх функціональних обов'язків із зауваженнями, скаргами і пропозиціями, що стосуються їхньої діяльності.

Право на звернення закріплене на конституційному рівні, що піднімає його значення як важливого елемента функціонування демократичного суспільства.

Таким чином, в умовах демократичних перетворень, шляхом яких йде Українська держава, дотримання закону набуває особливого значення.

Забезпечення законності в діяльності публічної адміністрації є важливою передумовою становлення України як демократичної та правової держави, а перелічені способи покликані забезпечити своєрідне дотримання законності в державному управлінні, швидке реагування уповноважених органів на факти найменших порушень вимог закону.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - ст. 141.

2. Сучасна правова енциклопедія / О. В. Зайчук, О. Л. Копиленко, В. С. Ковальський [та ін.]; за заг. ред. О. В. Зайчука : Ін-т законодавства Верховної Ради України. – 2-ге вид., перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер, 2013. – 408 с.

3. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії / В. Б. Авер'янов // Право України. – 2003. – № 5. – С. 117–122.

4. Курс адміністративного права України: підручник / В. К. Колпаков, О. В. Квз'яменко, І. Д. Пастух, В. Д. Свіщенко [та ін.] / за ред. В. В. Коваленка. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 808 с. |Електронний ресурс|. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1783101248230/pravo/zabezpechennya_zakonnosti_distiplini_publich_nomu_administruvanni#32.

5. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: Навчальний посібник. – Вид. 3-те, перероб. та доп. – К.: Атіка, 2011. – 624 с.